

По српској јавности дало би се закључити да се у недељу у Москви води судбинска битка где не сме бити неопредељених. Олуја и Јасеновац, Томпсон и Тома Здравковић, Модрићев фелш и Колиндине облине – све је на бојишту.

Ако би се од пелина уместо популарног алкохолног пића правили видео-снимци, испало би то отприлике као троминутни видео који је Владимир Ђукановић, посланик владајуће Српске напредне странке, објавио на Фејсбуку пар минута након што је Ракитић увалио последњи пенал Акинфејеву. Тако изгледају разочарање, фрустрација и горчина одједном.

„Верујем да се сада радују ова наша грађанштина, ова централнобеоградска елита и југоносталгичари“, рекао је он. „Пошто навијате за Хрватску заједно са Ђоковићем, од срца вам желим да кад одете тамо на море ни случајно не упалите свећу жртвама Јасеновца, Јадовна, немојте се случајно сетити прогнаних Срба него обавезно

прославите Олују.“

Uopšte mi ne dopire do pameti da ima makar jedan Srbin koji može da navija za hrvatsku protiv Rusije. Takva osoba je za hitnu hospitalizaciju.

— адв.Владимир Ђукановић (@serbia_forever) [July 2, 2018](#)

То је прилог тренутно најважнијој дискусији у Србији, далеко битнијој од Косова, слободе медија, урушавања институција... за кога си? За Хрвате или против њих?

У том референдуму није довољан рефлекс мање-више неутралног навијача којег определи неки детаљ, неки потез. Не, за или против Хрватске се схвата као чврста одлука која се мора рационализовати најчешће политичким разлозима.

„О бесмислици како свако има право да навија за кога хоће, сумануто је трошити речи, јер нисам још затекао Аргентинца који ће икада навијати за Енглеску, нити Грка који ће навијати за Турску и обрнуто. Постоји нешто што се зове морал и поштовање сопственог народа, а то нашој југоносталгичној елити изашлој из Брозовог шињела очито највише недостаје“, појаснио је Ђукановић у колумни за лист Блиц.

Ко има већину?

Све би можда и остало на уобичајеном лову на „издајнике“ и „комунисте“ – лов који иначе веома лепо удружује српске и хрватске националисте – да није стигло мишљење са највишег места, а зна се које је у Србији највише место.

Председник Александар Вучић се аутовао као навијач Русије и рекао да је морао да искључи тон током преноса четвртфинала на РТС-у. То је прочитано као оптужба да је коментатор РТС-а нагињао Хрватима што је ваљда приметио једино Вучић. Како било, током полуфиналне утакмице Хрватске и Енглеске се Александар Стојановић, најпознатији спортски репортер у земљи, видно трудио да преподобљеним гласом пропрати голове Хрватске.

Vrhovni urednik je rekao svoje. pic.twitter.com/zPzNVTkbpv

— Nemanja Rujević (@strani_placenic) [July 12, 2018](#)

Помало изненађујуће, није извесно да „антихрватски“ блок у Србији има већину, поготово ако као репер узмемо оне који интензивно користе интернет. Онлајн-анкета популарног портала Б92 са више од 20.000 учесника показала је да блага већина навија за Хрватску против Енглеске. Чак и публика таблоидног „патриотског“ портала република.рс се у солидних 37 одсто случајева изјаснила за Хрватску, а у 50 одсто за Енглеску.

Ни симпатизери хрватске репрезентације у Србији нису лишени постојања првобораца који свему приписују политички контекст. Тако је бивши фудбалски коментатор Милојко Пантић напрасно постао омиљени гост хрватских телевизија јер је изјавио да „грађанска“ Србија у четвртфиналу навија за Хрватску, али да постоје „клеро-националисти“ који су на страни Русије.

Milojko Pantić je na [@N1infoZG](#) pokazao [@njuznet](#) članak o "ludom Tesli", uveren da je pravi, kao dokaz da srpski mediji nikog ne cene. Ni Teslu, ni Đokovića, ni njega.

pic.twitter.com/dreZ2RLnVm

— Nemanja Rujević (@strani_placenic) [July 10, 2018](#)

„Једни због објективне немогућности да навијају за своју по правилу неуспешну репрезентацију Србије, почињу да навијају против успешне репрезентације Хрватске, и тако проналазе начин свог учешћа и своје наде“, каже за Дојче веле београдски писац Владимир Табашевић.

„Други, они који за себе погрешно верују да су еманципованији, и с оне стране оваквих националних подела, навијају, уинат, против оних међу својима који навијају против Хрватске, лажно се интересујући за фудбал онда када тим својим заступањем, јавно, опет и изнова могу да се покажу као не-просечне-Србенде“, додаје он.

Марко Дражић, аутор сатиричног портала њуз.нет, веома омиљеног и у Хрватској, каже да се превиђа да људи који више прате спорт – а он спада у ту групу – гаје моменат

ривалства, како у клупском, тако и у репрезентативном фудбалу.

„Исто као што ја, као звездаш, никада не навијам за Партизан – не из мржње, већ из ривалитета – тако као навијач Србије тешко могу да навијам за Хрватску у финалу. Нисам тиме националиста, штавише, дан после финала идем у Хрватску на море“, каже Дражић за Дојче веле.

То је теза коју је на најбољи начин дефинисао познати писац и драматург Божо Копривица, велики партизановац. „Да [Звезда] игра против једанаест Хитлера, ја навијам против Звезде.“

Томпсон у стакларској радњи

Борис Вучуревић, аутор такође регионално популарног портала Тарзанија, пак има политичке разлоге. Али, како објашњава за Дојче веле, хрватски играчи су сами те разлоге испоручили. „Не могу да навијам за репрезентацију која победу против Нигерије слави усташким песмама упереним против српског народа“, подсећа он на хронично певање „Бојне Чавоглаве“ Марка Перковића Томпсона у свлачионици.

Баш ништа против Хрвата, објашњава Вучуревић, али увек против усташког покрета и идеологије. „А Томпсон је познат као човек који пева усташке песме. У 'Чавоглавама' имамо стихове 'стићи ће вас наша рука и у Србији', а почиње усташким поздравом 'за дом спремни'.“

